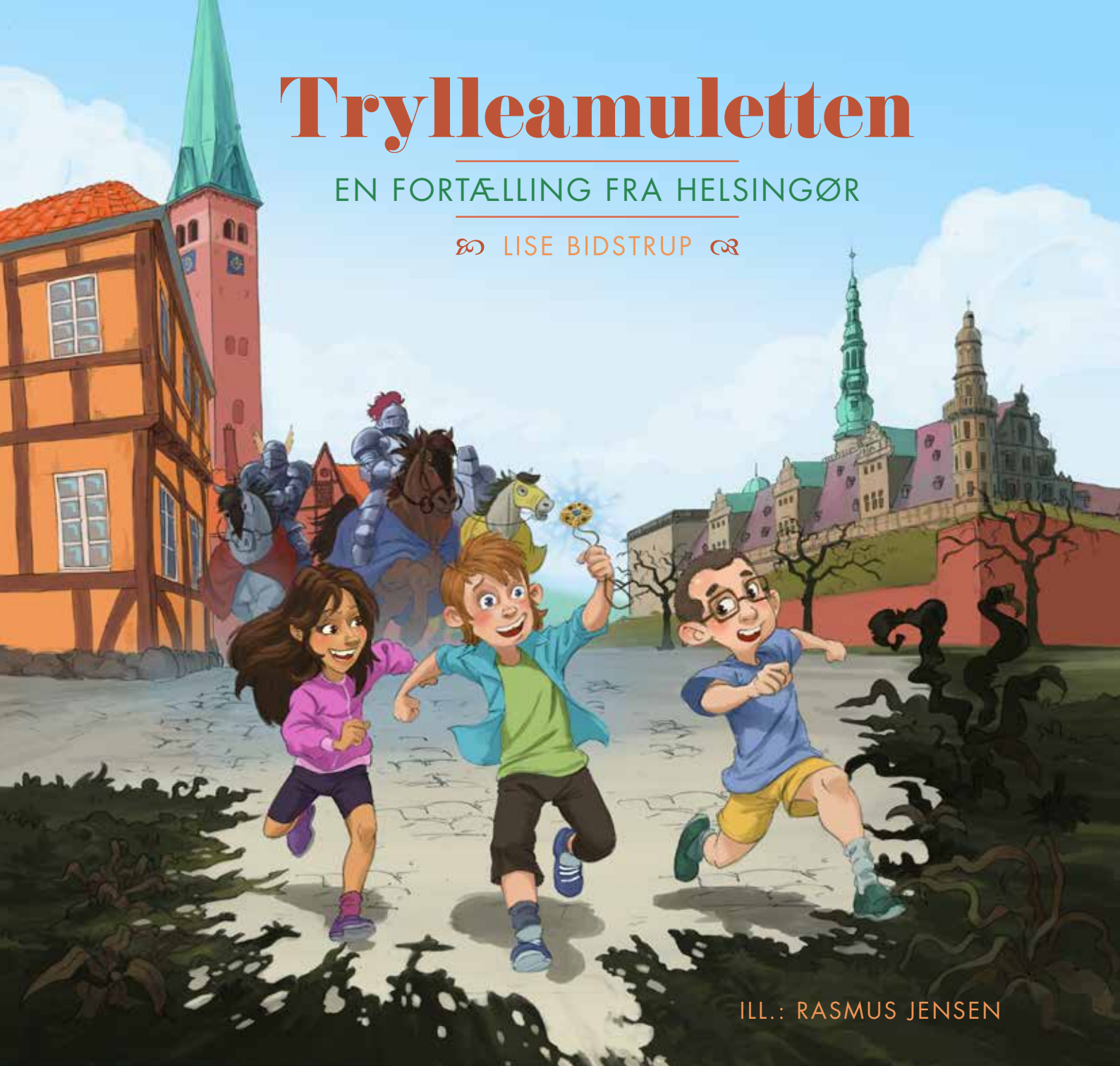

Trylleamuletten

EN FORTÆLLING FRA HELSINGØR

∞ LISE BIDSTRUP ∞

ILL.: RASMUS JENSEN

© Helsingør Kommune 2018

Forfatter: Lise Bidstrup

Illustrationer: Rasmus Jensen

Grafisk tilrettelæggelse: Tine Duus Hansen

Tryk: Nofoprint, Helsingør

ISBN: 978-87-984751-2-5

1. udgave, 1. oplag, 2018

☹☹... Og så blev snekken så vred på trolden, at hun tog den største sten, hun kunne finde, og kastede den hele vejen fra Hven og ind mod Sjælland, og derfor ligger snekkerstenen i vandet lige ud for Kystens Perle den dag i dag.”

Elias så op på sin far og sukkede.

”Hvor er du fjollet, far,” sagde han. ”Snekkerstenen er ikke blevet kastet herover af nogen mærkelig heks. Der findes ikke hekse og trolde. Stenen er kommet hertil i istiden. Det har vi lært i skolen.”

Far hævede brynene, som om han vidste bedre end Elias’ lærer. Så kyssede han Elias på panden.

”Det er sjovere med snekker og trolde,” sagde far. ”Kan du sove godt.”

Han forlod Elias’ værelse, og Elias puttede sig i sengen. Han glædede sig til næste dag. Så skulle de ud og se en rigtig slotsruin med klassen. Elias elskede at gå i skole. Han gik i 4. a, og det var verdens bedste klasse.

”Er det bare det?”

Elias så skuffet på Gurre slotsruin. Den var lille bitte, og der var så lidt tilbage af slottet, at man dårligt nok kunne forestille sig, hvordan det havde set ud. Aya gav ham et puf i siden. Hun smilede.

”Det er da fedt,” sagde hun. ”Det er kun resterne af det ene tårn, vi kan se. Slottet var kæmpestort, dengang det var helt.”

”Kedeligt,” sukkede Elias og vendte sig mod den lille å, der løb på den ene side af ruinen. Han ville hellere se, om han kunne finde nogle guldsmede. Det var sjovere end en bunke sten, som ikke lignede noget som helst.

”Kom nu,” råbte Aya. ”Jeg skal vise dig noget.”

Elias så fra en blå guldsmed og hen på Aya, der var hans bedste ven i klassen.

”Det er noget hemmeligt,” sagde hun med et lumsk smil.

Elias lod guldsmed være guldsmed og løb hen til hende. Hun vinkede ham med sig, og de løb om på bagsiden af ruinen, hvor lærerne ikke kunne se dem.

”Det er min storebror, der har vist mig det,” sagde hun. ”Man kan komme op på toppen herfra.”

Elias stoppede op. Aya fandt altid på en masse ting. En masse ting, som ofte var lidt forbudte. Hun havde tre storebrødre, og Elias havde en mistanke om, at det var dem, der lærte hende det.

”Må man det?” spurgte Elias.

Aya rystede på hovedet, så hendes sorte hår dansede i luften.

”Selvfølgelig ikke, men det er sjovt.”

Hun vendte rundt og begyndte at kravle op ad muren. Elias bed sig i læben, men det varede ikke mange sekunder, før han fulgte efter hende. Slottet var bygget af store sten, så det var nemt at finde fodfæste og klatre opad. Et øjeblik efter stod de begge på toppen af ruinen. Man kunne svagt høre de andre fra klassen, der løb rundt og legede på den anden side. Den eneste anden lyd var et par bier, der summede forbi.

”Er her ikke fedt?” spurgte Aya og snurrede rundt om sig selv. ”Heroppe kan man næsten forestille sig, at man er oppe i det rigtige borgtårn. Sådan som det så ud engang.”

Elias så rundt. Hans fantasi var ikke så god som Ayas. Han kunne stadig kun se en faldefærdig ruin. Store sten. Græstotter. Og... Han tog et skridt fremad. Der var et hul i muren helt nede i det ene hjørne. Og der var noget, der glimtede derinde. Han satte sig på hug og stak hånden langsomt ind i hullet.

”Aya,” sagde Elias, mens han stirrede på tingen i sin hånd.

Aya stoppede op og gispede.

”Nej, hvor er den fin,” sagde hun.

Elias holdt smykket op i luften. Solen fik den blå sten, der sad i midten, til at glimte.

”Gad vide, hvem der har lagt det der?” mumlede Elias.

”Det ser gammelt ud.”

Aya tog amuletten ud af hans hånd og studerede den.

”Se, der er ridset en dato ind i bagsiden.”

Elias læste inde i sig selv. ”4. oktober 1375”, stod der. Hvis det passede, så var smykket næsten 700 år gammelt. Hans hjerte slog hurtigt, og pludselig syntes han ikke, at Gurre slotsruin var så kedelig mere. Han så på Aya, hun sad med mobilen fremme og læste noget på skærmen.

”Det var den dag, han døde,” sagde hun højtideligt.

”Hvem?” spurgte Elias.

Aya så på ham og himlede med øjnene.

”Hører du aldrig efter? Valdemar Atterdag. Den konge, der byggede Gurre slot.”

I det samme kunne de høre deres lærer, Jonas, kalde.

”Gem den!” sagde Aya.

”Men...”

Elias havde regnet med, at de skulle vise den til Jonas. Det var det, man gjorde, når man fandt noget spændende. Man viste det til en voksen. Aya snuppede smykket ud af hånden på ham og stak det i lommen.

”Vi skal finde ud af, hvad det er, inden vi afleverer det,” sagde hun. ”Jeg bliver simpelthen nødt til at vide det.”

”Kom nu, ned langs linjen!”

Det var blevet aften, og Elias var til fodboldtræning. Han sparkede bolden langt fremad, men det var en fra det andet hold, der fik fat i den. Han spurtede alt, hvad han kunne. Solen bagte ned over banerne, og han svedte helt vildt. Det var den varmeste maj måned nogensinde. Nogle af de mødre, der kiggede på, havde paraplyer med for at skygge lidt for solen. De sad i græsset ved sidelinen og snakkede. Elias kunne ikke se sin egen mor. Nogle gange kom hun i sidste øjeblik, hvis toget var forsinket. Træneren fløjtede, og Viggo gav Elias en high five.

”Det var en god kamp,” sagde han og smilede. Viggo var Aya og Elias’ bedste ven. Han gik på en anden skole, men han boede på samme vej som Aya, så derfor havde de kendt ham i lang tid. ”Er det ikke Aya?”

Viggo pegede, og Elias så Aya vinke til dem.

”Har du fortalt ham det?” spurgte hun, da de to drenge kom hen til hende.

”Fortalt mig hvad?” sagde Viggo og skubbede sine briller op på næsen.

Aya tog smykket frem og fortalte, hvad der var sket på udflugten til Gurre slotsruin.

”Der mangler fem små sten,” sagde Viggo, da han undersøgte smykket. ”Se, der er lavet huller til dem rundt om den store sten.” Det havde Aya og Elias ikke lagt mærke til tidligere.

”Hvad tror du, det er?” spurgte Aya og så på Viggo.

Han trak på skuldrene og kløede sig bag øret, så hans briller vippede.

”Aner det ikke, men hvis det er ham der Valdemar Atterdags smykke, så er det med garanti noget, min mormor ved noget om. Hun ved alt om historie. Hun er så gammel, at hun selv har oplevet den.”

Han satte i løb.

”Det er hende, der henter mig i dag. Vi kan bare spørge.”

”Valdemar Atterdag...” sagde Viggos mormor, da de kom hen til hende. ”Ja, han byggede slottet i Gurre, så det blev kæmpestort.”

”Men var der noget specielt med nogle smykker, han havde?” spurgte Viggo og lød uskyldig. ”En broche eller sådan noget?”

Hans mormor krummede rynkerne i ansigtet sammen og så virkelig tænksom ud. Børnene havde ikke vist hende smykket. Det lå stadig i Ayas lomme.

”Er det trylleamuletten, I tænker på?” sagde hun og brød ud i et bredt smil.

”Trylle... Hvad for en fisk?” spurgte Aya.

”Ja, man siger jo, at Gud blev så vred på Valdemar Atterdag, at han fik en troldmand til at lave en trylleamulet, som bandt kongen til Gurre for evigt.”

”Hvorfor blev han vred?” spurgte Elias.

Viggos mormor lo.

”Valdemar Atterdag sagde, at hvis han blot kunne blive i Gurre, så kunne Gud beholde sit paradys.”

”Så Valdemar dissede paradys,” konstaterede Viggo.

”Præcis, Viggo. Han dissede paradys.”

Børnene fnisede, fordi Viggos mormor ikke kunne finde ud af at udtale dissede rigtigt.

”Og det betød, at troldmanden lavede en amulet, der bandt Valdemar Atterdag til Gurre, så han ifølge sagnet rider på jagt i området hver eneste nat. Han kan aldrig komme væk.”

”Surt,” sagde Viggo.

De tre børn så på hinanden. Hvis det, Viggos mormor fortalte, ikke bare var et sagn, men virkelig var sandt, så var det måske den trylleamulet, de havde fundet.

”Vi mødes i morgen efter skole, ikke?” sagde Viggo. ”Hjemme hos Aya.”

Aya og Elias nikkede. De havde noget, de skulle finde ud af.

“Har I hørt det?” var det første, Viggo spurgte om, da Aya og Elias åbnede døren for ham hjemme hos Aya næste dag efter skole.

Elias nikkede. Alle havde snakket om det henne i skolen. I et stort område omkring Gurre slotsruin var naturen begyndt at visne på en meget mærkelig måde. Det var, som om den nærmest smeltede og blev til en sort olie. Ingen kunne finde ud af, hvad det var. Der var tilkaldt hjælp fra nogle, som havde forstand på natur, men ingen havde nogen svar.

Aya vinkede Viggo indenfor.

”Kom, vi går ind på mit værelse,” hviskede hun. ”Der er noget, du skal se.”

De gik gennem huset. Elias havde været der mange gange, men han syntes altid, det var spændende at være på besøg hos Aya. Hendes forældre kom fra Libanon, og huset var fuldt af ting, som man ikke så i andre hjem.

”Hvad laver din mor?” spurgte Viggo og skævede ind mod et værelse, hvor Ayas mor lå på knæ på et lille tæppe.

”Beder,” svarede Aya kort. ”Kom nu! Du skal virkelig se det her.”

De lukkede døren til Ayas værelse, og hun fandt amuletten frem fra en skuffe. Elias havde allerede set det, men Viggo gjorde store øjne, der blev endnu større af det tykke brilleglas.

”Hvad pokker...” sagde han.

Aya holdt amuletten op i luften, og man kunne tydeligt se, at stenen i midten lyste svagt, som om noget pulserede inden i den. Viggo tog den og holdt den tæt op foran sit ansigt.

”Wow,” hviskede han. ”Den virker næsten levende.”

Elias nikkede.

”Aya siger, at det begyndte i nat,” sagde han. ”Samtidig med...”

Viggo så op.

”Samtidig med, at alt begyndte at rådne i Gurre?” afsluttede han.

Aya og Elias nikkede.

”Det må hænge sammen,” sagde Aya. ”Det er det eneste, jeg kan forestille mig.”

”Vi skulle ikke have taget den,” sagde Elias. ”Det er vores skyld.”

Viggo stirrede på amuletten.

”Det er vildt,” sagde han. ”Tror I, at sagnet om Valdemar Atterdag passer?”

De var stille lidt. Elias’ hjerne kørte på højtryk. Et sagn var et sagn. Det kunne ikke være virkelighed. Men på den anden side... Den her amulet var ikke normal. Det eneste ord, han kunne komme på, var magi. Stenen virkede magisk.

”Lige gyldigt hvad,” sagde Aya. ”Så er vi nødt til at gøre noget.”

”Fortælle det til nogle voksne?” foreslog Elias. Han ville helst af med amuletten så hurtigt som muligt.

Aya rystede på hovedet.

”Det kan vi ikke. Hvorfor skulle de tro på os?”

Hun satte hænderne i siden.

”Vi må selv ordne det. Vi må lægge amuletten tilbage.”

Elias havde lyst til at sige nej. Han havde på ingen måde lyst til at tage tilbage til Gurre. Tænk, hvis det på en eller anden måde smittede? Hvis de selv begyndte at rådne?

”Du har ret,” sagde Viggo.

”Men...” sagde Elias, men han kunne se, at de to andre havde bestemt sig.

”Vi gør det med det samme,” sagde Viggo. ”Vi kan cykle derud.”

”Det lugter grimt,” sagde Elias, da de nærmede sig ruinen.

”Gem jer,” sagde Viggo, og de hoppede af deres cykler og trak dem om bag en tyk busk. En bil med fire mænd kørte forbi. Det måtte være nogle af dem, der skulle undersøge naturen. Bortset fra ham, der kørte, havde de dragter og masker på. De så ud, som om de skulle op og gå tur på månen.

”Er I sikre på, at vi skal gøre det her?” spurgte Elias for
117'ende gang.

Aya og Viggo svarede ikke. De trak bare deres cykler ud igen, så snart bilen var væk. Elias løb efter dem. Snart var de grønne marker og al græsset ikke grønt mere. Det var blevet forvandlet til en sort masse, der lå på jorden som smeltet plastik. Kun de højeste træer havde stadig grønne blade helt oppe i toppen.

Aya stak hånden i lommen og hev amuletten op. Stenen lyste meget nu. En klar blå farve, som man næsten fik ondt i øjnene af at se på. Aya gav slip på smykket, som om det gav stød.

”Av! Den er brandvarm,” sagde hun og rystede hånden.

Amuletten landede på jorden, hvor den begyndte at lyse endnu kraftigere. I det samme var det, som om solen forsvandt, og det eneste lys, der fandtes, var det fra amuletten. Med ét slag var det blevet nat. De tre børn rykkede tættere sammen.

”Hvad er det?” hviskede Viggo. Hans stemme rystede og hans briller var gledet ned på næsen.

Elias kunne også høre det. Det lød som hestehove. En hest, der galopperede. Lyden kom ovre fra ruinen. I næste øjeblik dukkede en rytter op. Han havde en hjelm med krone på hovedet. Han bar en rustning af skinnende metal, og

over skuldrene havde han en lang rød kappe. Ved hans side hang et langt sværd. Aya gispede, og hun greb Elias i hånden. Rytteren kom nærmere, og de tre børn stod som forstenede.

”Var det jer?” tordnede rytteren, da han kom hen til dem. Han holdt sin hest an, og den bremsede så hårdt, at dens hove fik jorden til at løfte sig i en støvsky.

”Flyttede I amuletten?” buldrede Valdemar Atterdag.

Elias nikkede. Han havde lyst til at løbe, men han ville jo aldrig kunne slippe væk fra den store, hvide hest.

”I har vækket forbandelsen,” sagde kongen. ”Nu kan den enten brydes eller stå i lys lue.”

”Det var ikke med vilje,” stammede Viggo.

Kongen svang et ben over sadlen og hoppede elegant ned på jorden til dem. Han smilede.

”Jeg har redet her hver nat i evigheder,” sagde han. ”På grund af jer kan evigheden snart slutte. Jeg er taknemlig.”

Elias bukkede. Det var det eneste, han kunne finde på at gøre. Han havde en idé om, at det var det, man gjorde, når der stod en konge fra 1300-tallet foran én.

”Det var så lidt,” sagde han. ”Så kan vi måske tage hjem igen nu?”

Valdemar Atterdag lo, så det føltes, som om jorden rystede af den store stemme.

”Nej, det er først lige begyndt,” sagde han. ”Hvis I bryder forbandelsen helt, vil alt dette snart være ovre. Men hvis I ikke bryder den, så går hele Gurre og omegn til. Det er straffen for, at jeg i hine tider sagde, at Gurre var smukkere end paradiset.”

”Kan du ikke bare selv...?” begyndte Viggo.

Kongen sendte ham et bistert blik.

”I vækkede forbandelsen. Kun I kan også bryde den.”

Elias sank en klump. Det her var ikke godt. Det var slet ikke godt på nogen måde. Kongen løftede en finger op mod himmelen.

”I skal finde fem steder. I skal så fem frø og placere fem sten,” sagde han. ”Kun på den måde vil forbandelsen blive brudt.”

”Han snakker volapyk,” hviskede Aya. ”Jeg fatter ikke en brik.”

”Undskyld hr. Konge,” sagde Viggo og rettede på sine briller.

”Vi er altså 10 år, så du må gerne forklare dig lidt bedre.”

Valdemar Atterdag så hårdt på Viggo. Han var tydeligvis ikke vant til at blive afbrudt. Han rømmede sig.

”I får fem gåder,” sagde han. ”De fem gåder leder hen til fem forskellige steder. Her skal I plante de magiske frø, som vil lede jer hen til de fem sten, der mangler i trylleamuletten. Kun ved at sætte de fem sten fast i amuletten kan I bryde forbandelsen.”

Han så fra det ene barn til det andet. Aya var den eneste, der nikkede langsomt. Elias overvejede stadig, hvordan de kunne tage nej og gå hjem uden alt det her besvær.

”Den første sten er hos en mand, der er navnebror til Kronborgs ridder. Han befinder sig et sted, der deler navn med et område i Frankrig, men som ligger nær dette sted.”

De tre børn så på hinanden. Ingen af dem anede, hvordan den gåde skulle forstås.

”Den anden sten,” fortsatte han. ”Er i hænderne på Fredericke Christine Reiersen fra Plejagod sogn. Den tredje sten har byggheren fra Flandern gemt under sin dunkleste bue på Kronborg, og den fjerde sten danser under ROSTGAARDVS LYMPHAM HANC ET REVENFELDA MINISTRANT IPSOS CHRISTIE RIGA FONTE PERRENIS AQVAE 1741.”

Valdemar Atterdag så strengt på børnene. Først på Aya, så på Viggo og til sidst på Elias.

”Femte og sidste sten finder I hos Jens Peder Jensen, der, hvor de fattige bor, og hvor Baumgarten og Buurmeister leverer varme. Find stenene, sæt dem tilbage i tryllemulletten og læg den tilbage, hvor I fandt den, så er forbandelsen borte for evigt, og jeg kan endelig ride væk til det sande paradis.”

Valdemar Atterdag stak hånden i saddeltasken og rakte en lille glasflaske hen til Aya. I den lå fem små frø.

”Plant disse magiske frø de rigtige steder, så vil I være tættere på at finde stenene.”

Han rakte en pergamentrulle til Elias.

”Og her er gåderne. Vær omhyggelig med at finde frem til det rigtige sted. Hvis I ikke bryder forbandelsen, vil alt, fra Helsingør til Hornbæk, fra Espergærde til Horserød, og alt derimellem visne, rådne og dø.”

Derpå svang kongen sig i sadlen, sparkede til den hvide hest og forsvandt i retning af ruinen.

”What?!” udbød Viggo vantro, da der ikke var andet end en støvsky tilbage. ”Hvad var det lige, der skete der?”

I det samme stoppede amuletten med at lyse, og solen kom ved et trylleslag på himlen igen. Også den rådne stank kom tilbage.

”Hvad laver I her?”

Stemmen fik det til at gibbe i Elias. Han vendte rundt og så en mand i hvid beskyttelsesdragt. Han så vred ud.

”Ikke noget,” fremstammede han og skyndte sig at gemme pergamentrullen.

”Det er lukket område,” sagde manden. ”Kan I se at komme væk!”

De tre børn skyndte sig at hoppe på cyklerne og hjule af sted. Elias’ hjerte hamrede. Han måtte knibe sig i armen for at være sikker på, at han ikke drømte. Havde de virkelig lige mødt kong Valdemar Atterdag? Havde de sat gang i en forbandelse? Skulle de stoppe den? Han sank en klump. Det hele var for meget. Han ville ønske, at han aldrig havde fundet den amulet.

En time senere befandt de tre børn sig hjemme på Aya
værelse. De var forpustede efter at have cyklet så hurtigt.

”Men du kan ikke bare tage til badminton, som om intet er
hændt,” sagde Elias ophidset.

”Det bliver jeg nødt til,” sagde Aya. ”Hvis jeg ikke vil til bad-
minton, så begynder min mor at spørge hvorfor, og hvad skal jeg
svare? At jeg har for travlt med at bryde en forbandelse? At jeg
lige snakkede med kong Valdemar Atterdag?”

Elias sukkede. Aya havde ret. De måtte forsøge at opføre sig så
normalt som muligt.

”Men vi mødes i morgen tidlig og går i gang, ikke?” sagde han.
Aya nikkede.

”Indtil da kan I to måske forsøge at løse gåderne,” sagde hun og
så på Viggo og Elias.

”Jeg hader gåder,” stønnede Elias. ”Især, når verden går under,
hvis man ikke kan løse dem.”

”Jeg er sindssygt god til sådan noget,” sagde Viggo og slog hæn-
derne sammen. ”Kom nu, Elias. Det klarer vi nemt.”

De to drenge tog hjem til Viggo. De fik lov til at sove sammen,
og Elias ringede til sin far og bad ham komme forbi med en dyne
og en tandbørste. Da de havde spist aftensmad, satte de sig op på
Viggos værelse.

”Hvad var første gåde?” spurgte Viggo, og Elias tog pergamentet frem og læste højt.

”Den første sten har en mand, der er navnebror til Kronborgs ridder. Han befinder sig et sted, der deler navn med et område i Frankrig, men som ligger nær dette sted.”

”Kronborgs ridder, det må være Holger Danske, tror du ikke?” spurgte Viggo, mens han pudsede sine briller. ”Kender du andre riddere fra Kronborg?”

”Hamlet,” foreslog Elias.

Viggo rystede på hovedet

”Det tror jeg ikke. Hamlet var prins. Han er opdigtet, og der er ingen andre, der hedder Hamlet.”

”Holger Danske er sgu da også opdigtet,” fløj det ud af Elias.

”Han er ikke...” begyndte Viggo. ”Du ved, hvad jeg mener. Hamlet er bare fra et skuespil.”

Elias slog ud med hånden.

”Ligegyldigt. Du har sikkert ret. Så vi leder efter en, der hedder Holger, som bor i området?”

Viggo nikkede og trak på skuldrene samtidig.

”Og så noget med Frankrig,” mumlede han. ”Hvad pokker skal det der Frankrigs-halløjsa betyde?”

”Paris?” foreslog Elias.

Viggo tændte sin computer og gik ind på Google. Han skrev, søgte, slettede og skrev noget nyt. Efter lang tid lænede han sig opgivende tilbage i stolen.

”Der er ikke noget i nærheden, der har noget med Paris at gøre,” stønnede han.

”Jeg har en idé,” sagde Elias. ”Hvad med at spørge din mormor?”

Viggo slog klik med tungen.

”Du siger jo, at hun ved alt om Helsingør og historie. Tror du ikke, hun kan hjælpe?”

”Jeg har i hvert fald ingen bedre forslag selv,” sagde han, tog sin mobil og ringede til sin mormor. Han satte medhør på.

”Ja?”

”Hej mormor, det er Viggo. Jeg ville høre, om du kunne hjælpe mig? Det er til...”

Han holdt en kort pause og så spørgende på Elias.

”Et skoleprojekt,” hviskede Elias.

”Et skoleprojekt,” sagde Viggo med eftertryk.

”Ja, selvfølgelig,” sagde hans mormor.

”Vi skal finde et sted, der har noget med Frankrig eller noget fransk at gøre. Et sted i nærheden af Gurre, eller måske i nærheden af Helsingør?”

Hans mormor var stille i et øjeblik.

”Åh, det var sørme sjovt,” sagde hun. ”Jeg kan da godt komme på nogle forskellige steder. Der er for eksempel Bistro la Mer, det er en fransk restaurant. Og hvad med Hotel Bretagne i Saunte ved Hornbæk? Eller den der obelisk på Helsingør Kirkegård? Der er vist 40 franske soldater begravet der. Er det noget i den stil, du skal bruge?”

”Det er super, mormor,” sagde Viggo. ”Tusind tak.”

”Du ringer bare igen, hvis jeg ikke ramte rigtigt,” sagde hans mormor.

”Obelirken!” sagde Viggo triumferende, da han havde lagt på. ”Det må da være den.”

Elias smilede. Tænk, hvis det var så nemt. De havde allerede løst første gåde. Viggo begyndte at google.

”Det er 40 franske krigergrave på Helsingør Kirkegård,” læste han. ”Monumentet er fra 1920...”

Han læste indenad og sluttede af med et suk.

”Ingen af dem hedder Holger,” sagde han og slog ærgerligt hånden i bordet.

Elias bed sig i læben. Han havde googlet lidt på sin mobil imens.

”Jeg har det,” sagde han stille. Viggo så overrasket på ham.

”Hotel Bretagne i Hornbæk. Der døde Holger Drachmann i 1908. Det må være det. Det kan ikke være andet.”

De sendte en sms til Aya. De skulle mødes på stationen tidligt næste morgen og tage toget til Hornbæk. De bildte hver især deres forældre ind, at en af de andres forældre kom med. På den måde kunne de komme af sted i hemmelighed uden voksne.

”Jeg er ikke glad for det her,” sagde Elias, da de mødtes på stationen med Aya næste morgen. ”Jeg kan ikke lide at lyve for mine forældre, og jeg kan slet ikke lide at skulle bryde en eller anden ældgammel forbandelse.”

Aya slog ud med hånden.

”Lad nu være,” sagde hun. ”Vi kan jo ikke gøre noget ved det, og det er da også super spændende.”

Det måtte Elias give hende ret i. Det var så spændende, at han havde haft kvalme af spænding hele natten. Toget kom, og det varede ikke lang tid, før de steg af igen på Hornbæk station.

”Det er heroppe til venstre,” sagde Viggo, der havde fundet hotellet på Google Maps.

Det var tidligt om morgenen, så de mødte ikke andre end en enkelt mand, der luftede sin hund, og en masse morgenfriske småfugle. Sidst, Elias havde været i Hornbæk, var sammen med mor for at få en af de lækre fiskefrikadeller nede på havnen. Det var underligt, at han nu var her for at finde en sten til en trylleamulet.

”Der!”

Viggo pegede på en stor bygning. Den var sart gul med rødt tag, i flere etager, og der var en sort smedjernslåge foran indkørslen.

”Hvad gør vi så nu?” spurgte Viggo, da de var gået op ad indkørslen.

”Vi skal vel plante frøet,” sagde Aya og tog den lille glasflaske op af lommen.

”Men hvor?” spurgte Elias.

Aya trak på skuldrene, hev et frø op og stak det i jorden lige til højre for trappen, der førte ind til hotellet.

”Vent...!”

Elias nåede ikke at sige mere, for i det samme samlede en sort sky sig hvirvlende omkring de tre børn. Det blæste så kraftigt, at de dårligt nok kunne holde sig på benene, og det var umuligt at se en hånd frem for sig.

”Hvad sker der?” råbte Viggo og holdt fast i sine briller, så de ikke blæste af.

I samme nu forsvandt skyen lige så pludseligt, som den var kommet. Bygningen, de stod foran, var den samme, men alligevel ikke helt. Nu var den pludselig hvidmalet, og hen over indgangsdøren stod der: Bretagne, Dr. E. Brünniches Privatklinik.

”Hvad?” udbrød Viggo.

Elias’ ben rystede under ham.

”Det navn kender jeg,” sagde han. ”Der stod, at Holger Drachmann døde på den klinik, men...”

Han kløede sig i nakken.

”Klinikken lukkede i 1932 og blev lavet om til hotel. Den eksisterer slet ikke mere.”

”Medmindre...,” sagde Aya og pegede på noget. Noget eller nogen. En mand med mørkt jakkesæt og høj, sort hat kom ud ad døren. ”Medmindre vi befinder os i tiden før 1932.”

Elias stirrede på manden. Aya havde ret. Han lignede noget, der var klippet ud af en historiebog. Han løftede sin stok.

”Hvad laver I drønnerter her?” snerrede han. ”Det er privat ejendom. Kan I se at komme væk.”

Ungerne snurrede omkring og løb, og mens hans ben gik som trommestikker, lagde Elias mærke til, at Hotel Bretagne ikke var det eneste, der så anderledes ud. Alt var forandret. Alt lignede noget fra forrige århundrede.

Hornbæk

☹☹ "Hvad skal vi gøre?" sagde Viggo.

De havde sat farten ned og var på vej mod Hornbæk Havn. Elias følte sig som en turist, der så stedet for første gang. Intet lignede det, han var vant til. Stationen, hvor de var stået af toget for så kort tid siden, så helt anderledes ud. Den var bygget i træ, der var malet rødt og grønt, og slyngplanter og buske prydede vægge og plankeværk. Selve sporet var også meget anderledes. Det stoppede fra helsingørsiden og fortsatte ikke mod Gilleleje.

"Hvad gør vi?" gentog Viggo. "Hvordan i alverden kommer man i kontakt med Holger Drachmann? Hvis han er inde på den der klinik, så kommer vi ikke i nærheden af ham. Jeg skal i hvert fald ikke tilbage til den sure mand med stokken."

Aya var stoppet et stykke foran dem. Der var begyndt at komme folk på vejen, og alle stirrede underligt på hende. Det gik op for Elias, at det måtte være på grund af tøjet. Aya havde en pink hættetrøje på og shorts, og det var bestemt ikke noget, man så de andre piger eller kvinder gå rundt i.

"Så se dig dog for, knægt!" hvæsedde en mand, der hev en kærre efter sig. På ladet lagde Elias mærke til et par tønder og en masse fiskenet.

"Alt er så anderledes," mumlede Aya. "Hvilket årstal tror I, vi befinder os i?"

”Er det ikke der, hospitalet plejer at ligge?” spurgte Viggo og pegede ned mod havnen. ”Min morfar lå der i nogle år, da han var barn. Han havde polio.”

De gik ned mod hospitalet, som nu ikke var andet end et hvidkalket bindingsværkshus. Over døren hang et skilt.

”Hornbæk Kro,” læste Elias. Han begyndte at smile nervøst. ”Det er altså ret vildt, det her. Vi befinder os lige midt i historien. Det burde ikke være muligt.”

”Det burde slet ikke være muligt,” sagde Viggo tørt. ”Og jeg ville helt ærligt meget hellere løbe rundt hjemme på banerne og spille bold.”

I det samme åbnede en mand kroens dør og trådte ud. Han stillede sig i døråbningen med begge hænder i siderne og missede mod solen. Han havde sort, vilttert hår, et kæmpe skæg, og han så stærk og barsk ud. Aya gik hen til ham.

”Undskyld hr.,” sagde hun. ”Jeg hedder Aya, må jeg spørge om noget?”

Manden så på hende, som var hun en mus, han overvejede at træde flad.

”Aya,” sagde han. ”Det var da et mærkeligt navn. Og du ser mig også noget mærkelig ud. Er du fra København?”

Aya rystede på hovedet.

”Nej hr., jeg... Jeg ville bare vide, hvilket årstal det er?”

Manden kneb øjnene sammen.

”Er I unger sluppet ud fra en tosseanstalt?”

Han tog et skridt hen mod Aya, der straks trak sig tilbage. Hun holdt hænderne op foran sig.

”Nej nej! Vi... vi er bare på gennemrejse med vores familie,” sagde hun hurtigt.

Manden slog klik med tungen og lagde hovedet på skrå.

”1907,” sagde han. ”Året er 1907.”

Elias kunne ikke lade være med at gispe. Han havde haft det på fornemmelsen, men at høre det gav ham alligevel et sug i maven. De var virkelig rejst tilbage i tiden.

”Vi leder efter hr. Drachmann,” sagde Viggo hurtigt. ”Holger Drachmann.”

Manden hævede øjenbrynene.

”Digteren?” spurgte han.

”Og maler,” indskød Viggo.

Manden nikkede.

”Jo, hr. Drachmann kommer her næsten hver dag, når han har været ude og være kunstnerisk.” Han rystede på hovedet. ”Om man fatter det der kunst-halløj. Næ, giv mig et skib og åbent hav. Det ved man, hvad er.”

”Er du kaptajn?” spurgte Aya nysgerrigt.

”Kaptajn?” fnøs manden. ”Jeg er ikke bare kaptajn, jeg er kaptajn på det berømte skib Store Bælt. Kaperkaptajnen Mogens Nielsens skib. Anders Nielsen er mit navn. Jeg er kaperen Mogens Nielsens barnebarn. Ja, og så er kroen her også min, hvis nogen skulle spørge.”

”Kaper?” hviskede Elias spørgende.

”En slags sørøver,” hviskede Viggo tilbage. ”Man fik kongens tilladelse til at røve fjendens skibe.”

”Hvilken fjende var det?” hviskede Elias, men åbenbart så højt, at Anders Nielsen hørte det.

”Hvad pokker, børnlille? Er I dumpet ned fra månen eller et sted syd for Fyn? Fjenden i starten af 1800-tallet var da England. Det ved alle. Efter at Danmark sluttede sig til Frankrig, opbragte min bedstefar og hans kapervenner mange engelske skibe. Har I ikke hørt om dem? Kaperne fra Hornbæk?”

De tre børn rystede på hovedet. Manden så fra side til side.

”Ved I hvad, børn? Forretningen går ikke i gang før senere på dagen, og jeres forbandede forældre har åbenbart ikke lært jer noget som helst om Hornbæks historie. Kom indenfor, så skal jeg fortælle om krigen mod England, og I kan få et glas lemonade.”

Elias så fra Viggo til Aya. Han havde ikke meget lyst til at gå ind på kroen med den barske kaper, men på den anden side, så havde han sagt, at Holger Drachmann kom der hver eftermiddag, så det ville nok være deres bedste chance for at møde ham.

Flere timer og en masse historier senere var kroen så småt begyndt at blive fyldt. Anders Nielsen havde snakket ungerne et øre af. Det var tydeligt, at han elskede at høre sig selv tale om sin bedstefar og om sig selv. Elias var sulten, men han turde ikke bede om noget, og de havde intet med, som de kunne bruge som betaling. Anders Nielsen var ved at skænke et glas øl op, da en mand i lang sort jakke og høj hat trådte ind i det dunkle lokale.

”Hr. Drachmann!” råbte kroværten. ”De er længe ventet. De her små unger har spurgt efter Dem hele dagen.”

Holger Drachmann så på de tre børn med interesse i blikket. Elias fik lyst til at bukke. Det var godt nok specielt at stå ansigt til ansigt med sådan en berømt person.

”Jaså,” sagde Holger Drachmann. ”Og hvorfor har I så det, om man må spørge?”

Pludselig var børnene tavse. Ingen af dem havde forberedt sig på, hvad de ville sige til ham. De kunne jo ikke bare spørge, om han havde en rød ædelsten, der passede ind i tryllemøntten. Så ville de for alvor blive sendt på tosseanstalt.

”Vores mor er meget begejstret for Deres malerier,” sagde Aya endelig. ”Vi ville høre, om der var mulighed for, at vi kunne købe et af Dem?”

Holger Drachmann slog en latter op, der fik alle i krostuen til at vende hovederne mod den lille gruppe.

”Og hvad har sådan nogle småunger som jer at betale med?” spurgte han, da han var færdig med at le.

Børnene så på hinanden. De havde ingenting med. Holger Drachmann løftede en pegefinger mod dem.

”Sådan nogle som jer...” begyndte han, og i det samme lagde Elias mærke til det. På hans finger sad en ring, og i den ring sad stenen, som uden tvivl passede i et af de fem tomme huller i tryl-learnuleten. Han puffede til Aya og nikkede diskret mod Holger Drachmanns finger. Hun nikkede. Hun tænkte det samme som han. Det var den, de skulle bruge. Elias tænkte, at de blev nødt til at lægge en plan for, hvordan de skulle få fat i den, men han nåede ikke så meget som at signalere, at de skulle trække sig og snakke, inden Aya havde kastet sig fremad, grebet fat i Holger Drachmanns hånd og flået ringen af.

”Løb!” skreg hun, og alle tre børn tog benene på nakken.

Udenfor var det begyndt at mørkne, og ungerne spurtede af sted. Elias kunne høre råb bag sig. Han var sikker på, at hele krostuen var efter dem, og da han så sig over skulderen, blev hans frygt bekræftet. Både kromanden, digteren og en stor gruppe af de andre mænd, der havde siddet og drukket øl, kom styrtende ud ad kroens dør. Ungerne løb, men de lagde ikke mærke til hvorhen.

”Åh nej,” udbrød Viggo, og det gik op for Elias, at de var løbet ud på en mole. Der var ingen vej væk, hvis ikke de hoppede i Øresund og begyndte at svømme. Gruppen fra kroen havde sat farten ned. Holger Drachmann så rasende ud.

”Trylleamuletten!” råbte Aya, og Viggo, der havde den i lommen, rakte den til hende. Mændene var tæt på nu. Aya satte ringen mellem tænderne og vrikkede stenen løs. I et snuptag lagde hun stenen i et af hullerne i amuletten.

Den hvirvlende vind greb med det samme fat i Elias’ hår, og han rakte ud efter sine venner, både for at hjælpe dem og for ikke selv at miste balancen. Det sidste han så, inden skyen blev så tyk, at verden omkring dem forsvandt, var Holger Drachmanns overraskede udtryk.

”Uff!” stønnede Viggo, da de landede på jorden foran Hotel Bretagne i deres egen tid. Han rejste sig, børstede støvet af sine knæ og samlede sine briller op fra jorden. ”Jeg håber ikke, at alle stenene bliver så svære at få fat på.”

Elias begyndte at grine. Det var både af lettelse over at være kommet tilbage, men også over den helt igennem mærkelige oplevelse.

”Vi har lige mødt Holger Drachmann,” sagde han.

Aya lo også.

”I 1907,” tilføjede hun. ”For vildt!”

Viggos mobil plingede, og han tog den frem.

”Ødelæggelserne har spredt sig,” sagde han alvorligt. ”Den rådne natur strækker sig helt til Nygård nu.”

Aya og Elias grinede ikke mere. Det var ikke bare et spørgsmål, om de kunne løse gåderne og klare opgaverne. Det var også et kapløb med tiden.

”Lad os komme videre,” sagde Elias. ”Vi har fire sten mere, vi skal samle.”

●●Hvad er klokken?” spurgte Elias, da de sad i toget mod Helsingør.

”Halv elleve,” svarede Aya. ”Tiden her må gå meget langsomt, når vi er i fortiden.”

Elias nikkede og tog pergamentet fra kong Valdemar Atterdag frem.

”Anden sten finder vi hos Fredericke Christine Reiersen fra Plejagod sogn,” læste han, og Viggo tastede ind på Google samtidigt.

”What?” udbrød han. ”Det er i nærheden af Ribe... Hvordan pokker skal vi dog komme til Ribe?”

”Vent,” mumlede Aya, der også sad med næsen i sin skærm. ”Fredericke Christine Reiersen blev gift med en fra Helsingør. Hun flyttede til Helsingør i -81.”

Hun så op.

”Altså 1781.”

Viggo sukkede.

”Så vi skal tilbage i tiden igen?” spurgte han.

Aya smilede skævt. ”Det er jeg bange for.”

”Står der mere om hende?” spurgte Elias utålmodigt. Han var nervøs over det rådne område, der åbenbart spredte sig med stor hast.

”Nå ja,” sagde Aya. ”Det var hende, der startede Madam Sprunck.”

”Restauranten?” spurgte Viggo, og Aya nikkede.

”Så tager vi derhen nu,” sagde Elias.

”Vi kan lige så godt skynde os. Hvor ligger den?”

”Bramstræde 5,” svarede Aya efter at have googlet det.

Helsingør var fyldt med folk. Der var svenskere, som var kommet med færgen fra Helsingborg, der var turister med enorme kameraer om halsen, og der var de lokale, som var ude for at kigge butikker og shoppe. Elias, Aya og Viggo havde svært ved at komme frem, og da pigegarden kom forbi med deres flotte uniformer og fløjter, måtte de tre venner give op og holde en pause, mens garden marcherede forbi.

”Det ville jeg gerne, da jeg var lille,” sagde Aya med et smil.

”Dig?” udbrød Viggo. ”I nederdel og med tværfløjte? Det kunne jeg ikke forestille mig.”

Aya grinede.

”Jeg var ikke gammel nok, og så begyndte jeg til søspejder i Ålsgårde. Jeg er vist bedre til at lave knob, end jeg er til at gå i takt, men de ser fine ud.”

Pigegarden var gået forbi, og folk begyndte igen at røre på sig, så de tre børn kunne komme videre. De smuttede hurtigt gennem gaderne med de gamle bindingsværkshuse og kom til Bramstræde. Men der stod ikke Madam Sprunck nogle steder.

”Hvad?” sagde Viggo forundret. Elias havde allerede sin mobil fremme.

”Men det var altså her, restauranten lå indtil for ikke så længe siden,” sagde han.

Aya tog hurtigt et frø op af den lille flaske og plantede det i jorden mellem fliserne uden for bygningen.

Der skete ingenting.

Elias kiggede igen på sin mobil.

”Jeg ved hvorfor,” sagde han. ”Før lå restauranten på Stengade 48.”

Aya tog det magiske frø op af jorden, og de styrtede tilbage til Stengade, hvor de hurtigt fandt nummer 48 og plantede frøet igen. Denne gang hvirvlede skyen, og inden de nåede at blinke, stod de midt i en udgave af Helsingør fra 1781.

”Wow,” udbrød Elias.

Der var stadig mange mennesker på Stengade, men alligevel var billedet helt anderledes. Folks tøj. Forretningerne. Alt så så gammeldags ud. Mange af husene lignede på mange måder sig selv, men det kom ikke bag på Elias.

Helsingør var en gammel by.

”Kom!”

Aya tog i døren ind til Madam Sprunck. Indenfor var der dækket op på små, runde borde. Hvide duge og en vase med blomster på hvert eneste bord.

”Goddag børnlille,” lød en stemme, og Elias så op på en kvinde i en sort, langærmet og højhalset kjole. Hun havde mørkt hår, der var skrabet stramt tilbage i en knold i nakken. Hvis det ikke var, fordi hendes stemme rummede så meget munterhed, så ville han have troet, hun var en ond lærerinde.

”Goddag,” sagde Aya høfligt. ”Er du... øh, De, Fredericke Christine Reiersen?”

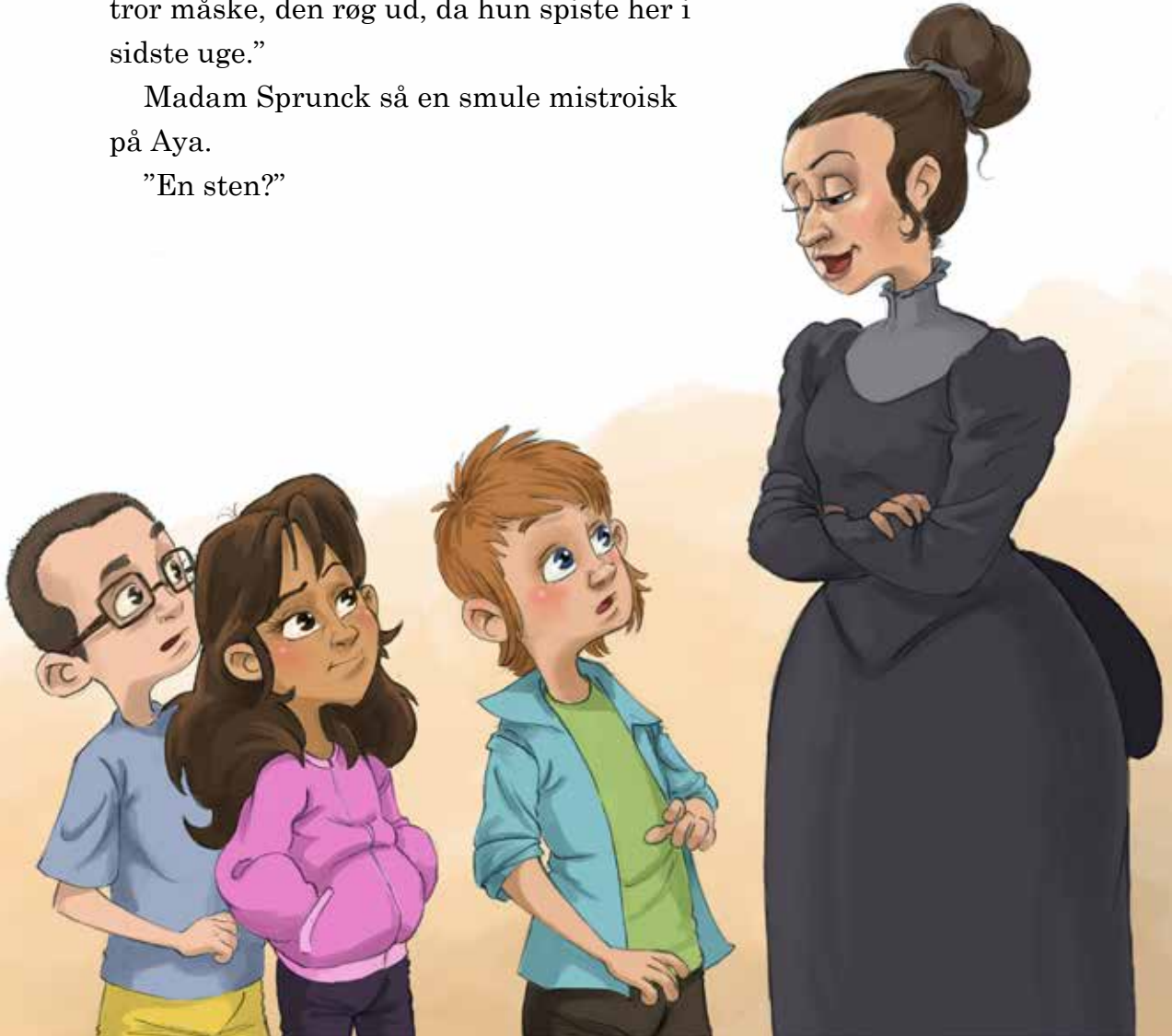
Kvinden smilede.

”Ja, men hvor fra kender I mit pigenavn? Nu hedder jeg Sprunck. Jeg er gift med justitsråd Andreas Christian Sprunck.”

”Ja, undskyld,” fortsatte Aya. ”Vi leder efter en lille sten, som er røget ud af vores mors broche, og hun tror måske, den røg ud, da hun spiste her i sidste uge.”

Madam Sprunck så en smule mistroisk på Aya.

”En sten?”

Aya nikkede til Viggo, som tog trylleamuletten frem og pegede på den sten, de havde snuppet fra Holger Drachmann. Madam Sprunck tog amuletten ud af hånden på ham og holdt den helt op til ansigtet.

”Den sten ligner i høj grad én, jeg har set før,” sagde hun. ”Men det er ikke den, jeres moder har tabt. For den sten sidder i en halskæde, jeg arvede efter min farmor i Ribe.”

”Må vi se den?” spurgte Viggo.

Madam Sprunck slog ud med hånden.

”Det måtte I hjertens gerne, men en lille tyvetøs stjal den for fjorten dage siden.”

Elias kunne mærke sit hjerte synke. Hvis stenen var væk, ville alt være tabt.

”Ved De hvem tyvetøsen er?” spurgte Viggo.

”En lille rødhåret og fregnet tøs, der holder til på Gammel Kloster sammen med de andre fattigbørn.” Madam Sprunck lavede et vip med hovedet. ”Skal jeg være ærlig, så har jeg ikke eftersøgt smykket. Pigen så så forkommen ud. Hun har mere brug for pengene end mig... Men hun kunne bare have bedt om et måltid mad, det ville jeg have givet, hvis hun havde spurgt.”

Hun holdt en pause og så på de tre børn.

”Hør! I må da også være sultne af at lede efter jeres mors sten. Vil I ikke have et måltid, inden I fortsætter?”

”Jo,” udbrød Viggo. ”Jeg elsker brunch!”

Madam Sprunck så uforstående på ham, men viste børnene hen til et bord, hvor de satte sig og ventede, mens hun hentede deres mad.

Elias, Viggo og Aya forlod Madam Sprunck med fulde maver og begav sig ned til det stræde, hvor Madam Sprunck havde fortalt, at pigen holdt til. Området i den sydlige ende af Stengade lignede ikke det Helsingør, børnene kendte, men de havde ikke problemer med at finde frem til strædet.

”Der har jeg virkelig ikke lyst til at gå ned,” sagde Elias, da de stod i den ene ende af det smalle stræde. ”Føj, hvor her lugter.”

Viggo havde trukket sin t-shirt op for næsen, så man kun kunne se hans øjne bag brillerne.

”Tøsedrenge,” sagde Aya og gik forrest.

Brostenene virkede smattede, og der var en åben kloakrende i midten af strædet, som uden tvivl var skyld i lugten. Elias kiggede ind i alle porte, døråbninger og baggårde for at finde den rød-hårede pige, som Madam Sprunck havde beskrevet.

”Der!” udbrød Viggo pludselig.

I en baggård var pigen i færd med at rode noget affald igennem, men Viggos stemme fik hende til at se op. Hun begyndte straks at løbe.

”Nej,” råbte Aya. ”Vi vil bare snakke.”

Pigen ikke så meget som kiggede sig tilbage over skulderen. Hun spurtede gennem baggården og ud gennem en port til et andet stræde. De tre børn satte efter. De måtte for alt i verden ikke

miste hende af syne, men hun var hurtig. Det andet stræde var langt og smalt, og en gruppe drenge stod samlet uden for en lav, rødmalet port.

”Stop dem!” råbte pigen, og i det samme stak en af drengene et ben ud og fangede Elias’ fod, så han landede, så lang han var, i rendestenen. Lugten var uudholdelig, og et jag af smerte skød op fra Elias’ knæ. Drengene grinede, men han tog sig ikke af det. Han kom på benene, og inden de nåede at samle sig omkring ham, var han løbet videre. Længere nede endte strædet blindt, og Viggo og Aya stod foran pigen, der havde ryggen trykket op mod muren.

”Vi gør ikke noget,” sagde Aya.

Pigen kneb øjnene sammen og nærmest hvæsedede.

”Vi skal bare have den halskæde, du stjal fra Madam Sprunck,” fortsatte Aya. ”Det er meget vigtigt.”

Pigen tog sig til brystet, som om hun ville beskytte smykket, der sikkert hang under hendes lasede og beskidte bluse.

”Vi har virkelig brug for den,” sagde Viggo.

”Hvad vil I betale?” spurgte pigen. ”Den koster.”

De tre børn så på hinanden. De havde stadig ikke noget af værdi på sig. Ikke ud over deres mobiltelefoner, og dem ville pigen ikke kunne bruge til særligt meget i det her århundrede. Pigen løftede en finger og pegede.

”Jeg vil have den der,” sagde hun.

Aya så ned ad sig selv.

”Min trøje?” spurgte hun forundret.

Pigen nikkede. Hendes ansigt var så beskidt, at man næsten ikke kunne se fregnerne. Aya hev straks den pink hættetrøje af og afslørede en kortærmet bluse med en enhjørning, der pruttede glimmer, inden under.

”Og den,” sagde pigen og gjorde store øjne over t-shirten.

”Men...” Aya rystede på hovedet. ”Jeg har ikke noget på inden under.”

Pigen overvejede det ikke i to sekunder. Hun tog sin egen bluse af og stod i bar overkrop, mens hun smed blusen over til Aya. Viggo blev helt rød i hovedet. Han var ikke vant til, at pigerne bare smed tøjet. Elias bemærkede kæden med stenen, der hang om pigens hals.

”Jeg...”

Aya så rundt og fandt en mørk port, hvor hun kunne skifte i fred. Et øjeblik efter kom hun tilbage med sit tøj lagt pænt sammen.

”Værsgo.” Pigen tog imod tøjet og holdt det op til næsen, mens hun snusede indad. Hun brød ud i et smil, åbnede kæden og rakte den til Aya.

Så satte hun af og løb forbi dem ned ad strædet og forsvandt om det første hjørne. Aya tog stenen af kæden og holdt den hen til trylleamulettet.

”Det var to,” sagde hun med et smil.

”Din nye bluse stinker,” sagde Viggo.

”Ikke lige så meget som Elias,” lo Aya.

Turen hjem fra Helsingør, da børnene var kommet tilbage til deres egen tid, var forfærdelig. Buschaufføren ville ikke tage Elias med, fordi han var så beskidt, og fordi han praktisk talt lugtede af lort. Derfor måtte han gå hele vejen hjem, og han var træt og vrissen, da han endelig åbnede døren ind til sit hus.

”Hvor har du været?” var det første, far råbte ude fra køkkenet, da Elias trådte indenfor.

”Og hvad i alverden har du lavet?” fortsatte han, da han stak hovedet ud i bryggerset.

”Jeg faldt,” sagde Elias.

”Ned i et stoppet toilet?” spurgte far.

”Mere eller mindre,” sukkede Elias. Han ville bare i bad og have det klamme tøj af. Det var så ulækkert, at det ikke engang skulle vaskes. Det skulle smides ud.

”Skynd dig,” sagde far ”Vi skal køre om ti minutter.”

”Køre?” spurgte Elias.

”Ja, til det der skolearrangement i Smørhullet,” svarede far en smule irriteret. ”Det har vi jo sagt flere gange. Din bror skal optræde.”

Elias sukkede.

”Kan jeg ikke blive hjemme?” bad han, men far så strengt på ham.

”Din bror og resten af skolens dramahold har øvet til det her i flere måneder. Du kommer bare med, unge mand. Og vask dig så!”

Elias trissede ud på badeværelset og smed det beskidte tøj i en pose. Da han efter flere omganges skrubning endelig følte sig ren, klædte han sig på og sendte Aya og Viggo en sms.

Skal til noget teaterhalløj. Ses senere?

Der gik ikke lang tid, inden Aya svarede: *Whaaaat? Det har vi slet ikke tid til!!!*

Passer fint, skrev Viggo. Min mormor vil gerne have, at jeg tager med på plejehjemmet og besøger morfar. Der er banko.

SERIØST!!!? skrev Aya, og Elias puttede mobilen i lommen. Han kunne ikke sige til sine forældre, hvorfor han gerne ville blive hjemme, og uden en meget god grund fik han på ingen måde lov til at sno sig uden om sin storebrors teater.

”Det er virkelig mærkeligt, at de ikke kan finde ud af, hvad der er galt,” sagde Elias mor, da de sad i bilen.

Far rystede på hovedet.

”Vi må håbe, at de får styr på det,” sukkede han.

”Hvad?” spurgte Elias fra bagsædet.

”Det der med naturen, der pludselig rådner,” forklarede mor. ”Nu er der også kommet sorte områder i Tibberup, Horserød og Bøtterup. Det er meget mærkeligt.”

”Skræmmende,” nikkede far.

Elias bed sig i læben. Han havde virkelig ikke tid til at se teater. Han skulle bryde forbandelsen sammen med Aya og Viggo. De var de eneste, der kunne fikse alle de sorte områder.

I Smørhullet var alt gjort klar til den store forestilling. Der var lavet en scene nederst og sat bænkerækker op ad bakken. Der var hængt lysguirlander op, og der gik børn rundt og solgte popcorn. Elias måtte indrømme, at det faktisk var temmelig fedt. Da de havde sat sig, puffede far ham i siden og pegede ned mod scenen, hvor et hoved stak frem bag det røde tæppe. Det var Elias' storebror, der stod dernede og vinkede til dem. Elias vinkede tilbage. På en måde var han glad for, at den forestilling snart var slut, for hans bror, der gik i sjette klasse, havde konstant blæret sig med, at han havde fået hovedrollen i teaterholdets opsætning af Hamlet. Elias var træt af at høre på det.

”At være eller ikke at være...” lød det fra scenen.

Pling! Lød det fra Elias lomme. Mor så vredt på ham. Elias ventede, til hun igen betragtede Hamlet vandre rundt på scenen, før han diskret hev mobilen frem. Beskeden var fra Viggo.

Så er jeg hjemme. Skal vi komme videre?

Aya havde også skrevet.

ASAP!!!!

Elias så på sin mor og far. Efter teaterstykket skulle skuespillerne have blomster, og så var der mad og hygge. De ville ikke komme derfra de næste mange timer. Så lang tid var Elias sikker på, at kong Valdemar Atterdags forbandelse ikke kunne vente. Han begyndte at rykke på sig. Utålmodigt.

”Hvad nu?” hviskede mor irriteret.

”Jeg skal tisse,” hviskede Elias.

”Kunne du ikke have gjort det hjemmefra?” sagde hun.

Elias himlede. Forældre havde et besynderligt forhold til ens blærefunktion. Som om man kunne tisse, når det passede bedst ind i deres skema. Mor sukkede og slog ud med hånden.

”Så må du jo liste ud og tisse,” hviskede hun.

Elias rejste sig. Han brød sig ikke om at lyve for mor, men han måtte af sted. Han måtte hjælpe Aya og Viggo med de tre sidste sten.

A hand-drawn map on textured paper. The land is colored in shades of orange and brown. There are several green, irregular shapes representing trees or bushes. A red dot is placed on the coastline. The word "Helsingør" is written in black ink near the red dot. The sea is depicted in grey with simple black lines for waves.

Helsingør

●●Hvordan gik det med skibsbyggeren?” spurgte Elias, da de mødtes hjemme hos Viggo en halv time efter, han var stukket af fra Smørhullet.

Viggo smilede og skubbede sine briller op på næsen.

”Han fik banko to gange, man han havde for travlt med at fortælle om M/F Prinsesse Benedikte til overhovedet at lægge mærke til det. Han er virkelig stolt af den færgе. 1500 personer kan der være om bord og 110 biler. Spørg mig om hvad som helst. Jeg ved alt om den færgе nu efter to timer i selskab med min morfar.”

Elias grinede. Viggos morfar var på plejehjem, og han var blevet virkelig senil. Det gjorde, at han troede, at han var tilbage i 1960’erne, hvor han havde arbejdet på Helsingør Skibsværft som grovsmed. Han fortalte altid vidt og bredt om, hvilke skibe de var i gang med at bygge, og han opførte sig i det hele taget, som om han bare havde søndagsfri hver eneste dag. Han var altid i godt humør. Han elskede sit skibsværft.

”Han fortalte også, at de havde fået en ung knøs i lære i smedjen, og gæt hvem det viste sig at være?”

Elias trak på skuldrene.

”Troels Kløvedal,” sagde Viggo og var tydeligt imponeret over, at hans morfar havde kendt den berømte eventyrer.

”Skal vi se at komme i gang?” spurgte Aya utålmodigt.

”Jaja, selvfølgelig,” sagde drengene i kor, og Elias tog pergamentet frem.

”Den tredje sten har bygherren fra Flandern gemt i sin dunkleste bue på Kronborg,” læste Elias højt. ”Hvad pokker mener Valdemar med det?”

Aya var allerede gået på mobilen. Hun googlede i kort tid og udstødte et triumferende råb.

”Den var nem,” sagde hun og klappede i hænderne. ”Da Frederik d. 2. udbyggede Kronborg i 1574, hyrede han en arkitekt fra Flandern til at stå for byggeriet. Hans von Paeschen.”

Hun så på dem, som om de burde have forstået det hele.

”Han byggede Mørkeport,” sagde hun med hævede øjenbryn. ”Stenen må være der.”

”1574...” mumlede Elias. ”Det har jeg virkelig ikke lyst til. Jeg synes, jeg har oplevet nok historie.”

Aya gav ham et klap på skulderen.

”Kom nu, det er hurtigt overstået.”

”Det bliver spændende,” istemte Viggo.

Elias himlede, men fulgte alligevel med. De tre børn cyklede til Helsingør. De kørte forbi færgelejet og ud forbi Kulturværftet, hvor der var proppet med mennesker, fordi en masse gamle træskibe lå udstillet i havnen.

”Vi smider cyklerne her,” sagde Elias, da de kom til indgangen til Kronborg.

Også her var der fuldt af mennesker. Der var folk, som slentrede af sted på tur med deres familie, der var kæmpe grupper af turister, som fulgte efter guider med mærkelige flag, og der var en masse, der sad nede ved den lille isbod og nød det gode vejr. Børnene smuttede ud og ind mellem alle folkene, gik igennem den imponerende Kronværksport, som altid gav Elias et sug i maven, fordi man virkelig følte, at man var på vej ind til noget stort, og ned langs den indre voldgrav.

”Der er den.” Aya pegede på porten, der stod lige til venstre for indgangen til selve slottet.

”Jeg anede ikke, at den hed Mørkeport,” sagde Viggo.

”Heller ikke jeg,” sagde Aya.

Hun gik helt hen til porten og fiskede den lille flaske med frø frem.

”Er I klar?”

Elias rystede på hovedet, men Aya tog sig ikke af ham. Hun stak frøet i jorden, og omgående begyndte alt at hvirvle rundt. Elias kunne ikke se en hånd for sig, og han følte sig rundtosset, da den sorte sky endelig forsvandt.

”Hvad laver I her? Kan I se at komme tilbage til arbejdet!”

En mand i uniform pegede på børnene. Han så brysk ud, og uden at blinke snurrede de rundt og skyndte sig væk.

Elias så forvirret rundt. Kronborg lignede slet ikke sig selv, og der var et mylder af mennesker, der arbejdede, og byggematerialer alle vegne.

”Hvorhen?” spurgte Viggo.

”Ud!” sagde Aya hurtigt. ”Jeg skal ikke nyde noget af at blive fanget af de soldater. De smider os i fængsel eller det, der er værre. Vi må finde et roligt sted, hvor vi kan lægge en plan.”

De skyndte sig væk fra slottet uden helt at vide, i hvilken retning de skulle gå.

”Føj, hvor her stinker,” sagde Viggo. ”Hvad er det, der lugter sådan?”

Elias var stoppet op. Han stirrede på noget, der var stillet op på stranden nord for Kronborg.

”Det der,” sagde han med bævende stemme.

Aya udstødte et gisp. De stod i nærheden af en konstruktion af træ. Planker og brædder, der tilsammen dannede den største galge, man kunne forestille sig. I galgen hang der syv jernbure, hvori der sad et menneske i hver. Eller rettere sagt resterne af et menneske. På et af burene sad en krage og hakkede i liget. Elias kunne mærke kvalmen presse på med det samme.

”Føj for...” udstødte Viggo og holdt sig for brillerne. Han var helt hvid i ansigtet. Han vendte rundt, så han stod med ryggen til galgen. ”Min mormor har fortalt om den galge. Den største vippegalge i verden. Der kan være 24 henrettede på én gang. Jeg syntes, det lød overdrevet sejt, men nu...”

Man kunne se, at det vendte sig i maven på ham.

”Skal vi ikke se at komme væk?”

De skyndte sig i den modsatte retning, der førte ned mod Helsingør.

”Hvorfor henretter de dog folk på den måde?” mumlede Aya.

”Som advarsel,” svarede Viggo. ”De vil ikke have, at nogen forsøger at undgå at betale Øresundstold.”

”Fanme godt vi ikke lever i det her århundrede,” sagde Elias med eftertryk.

”Gud, hvor er det flot!” udbrød Aya pludselig. De var kommet ned til Vor Frue Kloster, der nærmest lignede sig selv, bortset fra at det tydeligvis ikke var særlig gammelt. Elias smilede. Det var beroligende at se noget, som også fandtes i det 21’ende århundrede. Viggo satte sig på brostenene med ryggen op ad klostermuren. De andre fulgte hans eksempel. De var udmattede oven på oplevelsen med galgen. Den oplevelse ville Elias gerne have været foruden.

”Hvad gør vi nu?” sagde Viggo. ”Slottet er bevogtet døgnet rundt. Hvordan kommer vi i nærheden af Mørkeport igen?”

”I nat,” sagde Aya. ”Vi må skjule os i mørket.”

”Og det regner du med, er nok?” spurgte Viggo.

”Har du da andre forslag?” sagde Aya.

Viggo sukkede tungt. Ingen af dem havde andre ideer.

Da mørket var faldet på, gik de tre børn tilbage mod Kronborg. Elias havde svært ved at tro, at det overhovedet var det samme slot, som han så tit havde besøgt med sin familie. Det lignede slet ikke sig selv. Den første soldat, de sneg sig forbi, var faldet i søvn, så det var let. De gik ind på området, hvor byggeriet var i gang.

Der var rodet og svært at komme rundt, men Aya havde en god stedsans, så hun førte dem hen til det sted, hvor Mørkeport plejede at stå.

”Den er jo ikke engang bygget endnu!” sagde Viggo opgivende.

”Men det er her,” sagde Aya. ”Se, de er ved at bygge fundamentet til porten.”

Hun gik hen og begyndte at rode mellem stenene.

”Så hjælp dog.”

Drengene gav sig i kast med at lede. De gravede i jorden. Flyttede sten og gravede endnu mere.

”Den er her ikke,” stønnede Elias udmattet. ”Det hele har været forgæves.”

”Schy!” sagde Viggo. ”Der kommer nogen.”

Ungerne skyndte sig om bag en stor bunke jord. De krummede sig sammen så godt de kunne, men hvis nogen kom bare to meter om på den anden side af porten, ville de få øje på dem med det samme i lyset fra den klare måne.

Skridtene stoppede, og en mand brummede noget uforståeligt. Elias stak hovedet frem. Det var ikke en soldat, som han havde regnet med. Denne mand var klædt i fint tøj, og han havde en mærkelig puffet hat på hovedet. Han kiggede fra side til side, som om han var bange for at blive opdaget.

Så tog han en lille æske frem, fjernede et par sten i Mørkeports fundament og lagde æsken derned. Derpå lagde han stenene tilbage på plads.

”Herr von Paeschen!”

Stemmen fik det til at gibbe i både manden og Elias.

”Min ven,” sagde von Paeschen i et slesk tonefald.

”Hvad laver De her på denne tid?” spurgte den anden mand.

”Inspicerer byggeriet,” sagde Hans von Paeschen. ”Det er lettere, når der ikke er fuldt af arbejdere.”

Deres samtale fortsatte i et lavere tonefald, så Elias ikke kunne høre, hvad de sagde. Efter nogle minutter kunne han høre deres skridt fortage sig.

”Han begravede noget,” hviskede Elias til de andre. ”Det må være stenen.”

”Hvorfor skulle han dog gøre det?” spurgte Viggo vantro.

Elias trak på skuldrene.

”Stenen skal jo være her, ikke? Det siger gåden.”

”Lad os undersøge det,” sagde Aya og sneg sig frem. ”Der er fri bane. Kom nu, drenge.”

De var lige begyndt at flytte de sten, der om noget tid ville være en del af Mørkeport, da en stemme buldrede gennem natten.

”Hvad i alverden gør I her?”

Viggo tabte forskrækket en sten ned over sin fod, og Aya vendte sig for at sige noget. Imens skubbede Elias sten væk som en gal. Hvis de blev fanget på Kronborg i 1500-tallet, ville de blive smidt i fængsel eller hængt. Tanken om galgen fik hans hænder til at arbejde endnu hurtigere. Ud af øjenkrogen så han Aya og Viggo trække sig baglæns, og i et kort øjeblik så han op og fik øje på den gruppe soldater, der kom imod dem. De havde sænket deres hellebarder, og der var ikke mere end et par meter, før den første ville kunne nå Elias.

”Amuletten!” råbte han.

Endelig stødte hans fingre mod den lille æske, som Hans Von Paerschen havde gemt.

”Amuletten!” gentog han.

Aya kastede den til ham, og med rystende hænder fik han stenen op af æsken, og i samme øjeblik som han mærkede en stikkende smerte i skulderen, fik han presset stenen ned i et af de tomme huller i trylleamuletten. Han skreg, da skyen tyknede og hvirvlede omkring dem. Han tog sig til skulderen, og i mørket kunne han se, at han blødte.

I næste nu var det dag igen, og Elias sad på hug midt i en klump af kinesiske turister, der med det samme, han dukkede op, greb deres kameraer og begyndte at knipse billeder af ham. En hånd greb fat i hans arm og hev ham op at stå.

”Hvad skete der?” spurgte han.

”Vagten spiddede dig!” sagde Viggo ophidset. ”Han spiddede dig virkelig.”

Da de kom lidt væk fra klumpen af turister, kiggede Aya på såret.

”Det er ikke så dybt,” sagde hun. ”Vi kan sikkert få et plaster inde på biblioteket.” Hun så på amuletten i Elias’ hånd.

”Hvad er det?”

Elias opdagede, at han stadig havde den lille æske i hånden. Nede i den lå der et stykke papir.

”Til minde om min elskede datter, Eleanora,” læste han langsomt op. ”Det er godt nok en gammel skrift. Virkelig svær at læse.”

”Så stenen er et mindesmærke for von Paerschens datter,” gentog Viggo.

Elias trak på skuldrene og smed æske og brev i skraldespanden.

”Nu sidder den, hvor den skal i amuletten,” sagde han træt.
”Og vi mangler stadig to.”

”Kun to,” rettede Aya ham. ”Vi er snart færdige.”

Damen på biblioteket var meget venlig. Hun rensede såret og gav Elias en lille forbindelse på.

”Du skal nok vaske det igen i aften,” sagde hun og klappede Elias på kinden, som om han var et lille barn. ”Og pas nu på dig selv.”

Han takkede, og de tre børn satte sig ud på molen foran Kulturværftet. Elias var udmattet. Han gad ikke mere. Han var rigtig træt af kong Valdemar Atterdags trylleamulet. Et ældre ægtepar sad ved siden af dem. Manden var i færd med at læse Helsingør Dagblad.

”Se,” hviskede Viggo og nikkede mod avisens forside.

Besynderlige rådne områder spreder sig stadig. Miljøfolk på bar bund, stod der i overskriften. Elias mærkede et sug i maven.

”Fjerde gåde?” spurgte Aya.

”Det er det rene volapyk,” sagde Elias. ”Der står: Den fjerde sten danser under ROSTGAARDVS LYMPHAM HANC ET REVENFELDA MINISTRANT IPSOS CHRISTIE RIGA FONTE PERRENIS AQVAE 1741. Jeg har ingen idé om, hvad det skal betyde.”

Viggo tog papiret ud af hans hånd og læste det selv. Han stavede sig langsomt igennem hvert eneste ord. Elias gned sig i panden og stirrede ud på den sølvfarvede statue, der sad yderst på molen. Den var omringet af turister, der glade stillede sig op ved siden af den og tog billeder. Han kunne ikke tænke en eneste sammenhængende tanke. Det virkede, som om de var rendt ind i en mur. Hvordan skulle de nogensinde tyde det volapyk?

”Google afslører ikke noget,” sukkede Aya. ”Hvad gør vi?”

De var stille lidt.

”Hvad med din mormor?” spurgte Elias.

Viggo så ikke særlig optimistisk ud.

”Vi kan godt prøve,” sagde han og tastede en besked til hende.

Der gik ikke lang tid, inden hun svarede.

Hvad er det dog, I unger er i gang med for narrestreger?

Lektier, svarede Viggo.

Det er indskriften fra Rostgaards Kilde i Espergærde, skrev hans mormor.

Viggo slog hænderne sammen.

”Hun vidste det sgu!” jublede han så højt, at det gav et sæt i det ældre ægtepar ved siden af. ”Det er i Espergærde.”

Aya googlede hurtigt kilden.

”Der står ikke så meget om den, men den ligger på Strandvejen,” sagde hun. Børnene hoppede atter på deres cykler og satte kurs mod Espergærde.

”Vi har snart været det meste af Nordsjælland rundt,” sagde Elias, da de passerede Skotterup Kro. ”Jeg har ikke fået så meget motion, siden jeg var med i Stafet for Livet.”

”Og vi er ikke færdige endnu,” sukkede Viggo og trådte til i pedalerne. Hans briller duggede, fordi han svedte så meget.

De var hurtigt fremme på Espergærde Strandvej ved den sten-kumme, hvor Rostgaards Kilde engang havde flydt.

”Jamen, på den igen,” sagde Aya og puttede det fjerde frø i jorden.

Skyen hvirvlede, alt blev mørkt, og snart lettede det igen.

”Hvad?” udbrød Viggo.

Elias så rundt. Intet var ændret. Den bus, der lige var kørt ind ved stoppestedet, holdt der stadigvæk, bådene lå på det glinsende hav på fuldstændig samme sted, og den unge mand, der var ude at lufte sin hund, var kun kommet tre meter længere væk.

”Underligt,” sagde Aya. ”Hvorfor er vi ikke røget tilbage i tiden? Jeg læste, at kilden blev lavet i 1741 til minde om hr. Rostgaard og hans kone, der var en slags greve og grevinde i Krogerup.”

”Måske er det simpelthen, fordi stenen stadig er samme sted her i vores tid,” foreslog Viggo.

Elias begyndte at undersøge stenkummen. Han så indskriften med det samme. Den latinske indskrift, som Viggos mormor havde genkendt. Elias lovede sig selv, at han ville læse om kildens historie, når den her opgave engang var fuldført. Han syntes, det var mega sejt, at Viggos mormor vidste så mange ting. Men han kunne ikke se den lille, røde sten, der passede i amuletten.

”Den er her ikke,” mumlede han.

”Vent,” sagde Aya. ”Jeg tror...”

Hun havde puttet en hånd ind i det hul, hvor vandet engang var kommet ud. Hun stak tungen skævt ud af munden, som om hun koncentrerede sig meget.

”Yes!”

Hun fumlede en smule mere, og trak så hånden ud. Den lille sten lå i hendes håndflade. Elias smilede bredt. De var lige ved at have klaret det. De manglede kun en enkelt sten.

”Jeg håber, den sidste sten er lige så nem,” sagde han og puttede stenen i det næstsidste hul i trylleamuletten. Det hvirvlede og snurrede, men Elias og de to andre tog sig dårligt nok af det. De ville jo lande på akkurat samme sted.

Det var begyndt at blive en smule mørkt. Elias havde godt mærket, at hans mobil havde brummet, men han var ikke i tvivl om, at det var hans mor, og hun var med garanti rasende.

”Hvad skal vi gøre nu?” spurgte han. ”Det er sent, men jeg er ret sikker på, at hvis jeg tager hjem, så får jeg stuearrest de næste ti år, og så kan jeg ikke hjælpe med at finde den sidste sten.”

”Jeg har bildt mine forældre ind, at jeg sover hos dig,” sagde Viggo og gned lidt støv af det ene brilleglas.

”Og jeg er alene hjemme med min bror i aften,” sagde Aya. ”Han er ligeglad, hvad jeg laver. Han har for travlt med at spille computer til at lægge mærke til, at jeg ikke er hjemme.”

”Så...?” spurgte Elias.

”Vi får den sidste overstået,” sagde Viggo og Aya.

Elias nikkede.

”Lad os gøre det.”

Espergærde

●● Femte og sidste sten finder vi i 1862 hos Jens Peder Jensen, der, hvor de fattige bor, og hvor Baumgarten og Buurmeister leverer varme,” læste Elias fra pergamentet.

”Nå, så ved vi i det mindste, hvilket årstal vi skal bevæge os rundt i,” sagde Aya.

”Baumgarten og Buurmeister... Hvem er det?” spurgte Elias. Viggo havde allerede sin mobil fremme.

”Et firma fra 1843, der lavede dampmaskiner,” læste han. ”Det var det firma, der blev til B&W senere...”

”Hvad har det med varme at gøre?” mumlede Aya, mens hun også selv søgte på nettet.

”Her!” sagde Viggo. ”Tikøb Fattiggård. Det var der, Baumgarten og Buurmeister leverede varme.”

Aya slog hænderne sammen.

”Så er vi der næsten,” smilede hun. ”Skal vi hoppe på cyklerne?”

”Jeg orker snart ikke at cykle mere,” stønnede Elias.

”Det er den sidste sten,” sagde Aya. ”Kom. Lad os få det overstået.”

Mens tusmørket, der aldrig blev til mere end tusmørke på denne tid af året, sænkede sig, kørte ungerne fra Espergærde til Tikøb. Vejene var tomme, og ikke engang fuglene fløjtede. Det gav

Elias en ildevarslende følelse. Som om noget var ved at gå galt. De stoppede foran et hus et stykke uden for Tikøb.

”Det skulle være her,” sagde Aya.

Elias betragtede huset.

”Det ligner ikke en fattiggård,” sagde han. ”Er det ikke lejligheder?”

Aya gav ham et klask i nakken.

”Jo nu, men ikke i 1800-tallet.”

Elias betragtede bygningen. Den lignede en virkelig stor gård. Alt var så roligt denne aften, at det var svært at forestille sig den fattigdom, de folk, der boede på stedet, engang havde levet under. Aya så spørgende på de to drenge. Så hev hun den lille glasflaske frem og såede tavst og højtideligt det sidste frø.

Elias var efterhånden vant til den hvirvlende sorte sky, og han nød næsten fornemmelsen af håret, der blev blæst vildt omkring hans hoved. Et øjeblik efter var det overstået, og børnene stod foran Tikøb Fattiggård i 1862. Med et slag var det blevet dag igen, og solen stod højt på himlen. Der var et leben omkring fattiggården, der kom bag på Elias. Han havde regnet med, at det var et stille, gråt og trist sted, men i virkelig-

heden virkede fattiggården enormt hektisk med folk i alle aldre, der så ud til at have frygteligt travlt.

Aya stoppede den første kvinde, der kom ud på vejen fra gården.

”Vi leder efter Jens Peder Jensen,” sagde hun. ”Kender De ham?”

Kvinden satte i en høj, buldrende latter, der afslørede sorte huller i munden, der hvor der plejede at være tænder.

”Der er sgu ingen, der siger De til mig, pigebarn. Og jeg kender ikke en mand med det navn. Er han jeres far?”

De tre børn rystede på hovedet. De lignede på ingen måde hinanden. Det var faktisk svært at finde tre børn, der så så forskellige ud. Kvinden rystede smilende på hovedet og fortsatte væk. Elias pegede ind mod fattiggårdens port.

”Vi bliver vel nødt til at gå derind,” sagde han, og for første gang, siden de mødte Valdemar Atterdag, var det Elias, der førte an.

De fandt hurtigt en slags hovedindgang, og Aya spurgte alle, de mødte, om de kendte Jens Peder Jensen. Ingen havde hørt om ham, men alle spurgte med et skævt smil, om børnene var på jagt efter deres fader.

”Hvad sker der med deres far-kompleks?” sagde Elias, efter person nummer syv havde stillet det samme spørgsmål.

Aya trak på skuldrene.

”Måske er det den eneste grund til, at en flok børn går og søger efter en mand på et sted som dette,” sagde hun, og det lød jo egentlig fornuftigt. At det var for at finde en sten til en trylleamulet, var i hvert fald ikke en troværdig grund.

”Er det jer, der går rundt og forstyrrer her?” lød en stemme pludselig bag dem.

De snurrede rundt og stod foran en mand, der tydeligvis ikke var en af de fattige. Elias bukkede, og det gik op for ham, at han, siden eventyret startede, havde bukket flere gange, end han havde gjort i hele resten af sit liv.

”Undskyld hr.,” sagde Aya høfligt. ”Det er os, ja. Kender De noget til hr. Jens Peder Jensen?”

Manden kløede sig i skægget, der sad som et spidst og gråt V på hans hage.

”Jeg synes, navnet siger mig et eller andet,” mumlede han. ”Hvorfor skal I unger finde ham?”

”Han er vores far,” fløj det ud af Elias.

Manden så fra en ene til den anden, og det var tydeligt, at han ikke kunne få det til at stemme.

Så trak han på skuldrene og vinkede børnene med sig.

”I så fald skal I da genforenes med ham,” sagde han og viste børnene ned ad en gang, hvor der lå et stort kontor for enden. Ved siden af døren hang et guldfarvet skilt, hvor der stod: Forstander.

Forstanderen satte sig bag det store og overfyldte skrivebord og hev en bog frem. Siderne var nussede og skrevet fuldstændig til.

”Jens Peder Jensen...” mumlede forstanderen mest for sig selv.
”Her! Jeg vidste det.”

Han læste indenad og så derefter op på børnene.

”Er i helt sikre på, at Jens Peder Jensen er jeres fader?”

”Det siger moder i hvert fald,” spillede Aya med.

Forstanderen nikkede og rystede på hovedet samtidig. ”Så vil jeg anbefale jer at gå hjem til jeres moder og glemme jeres fader. Han er blevet fængslet på grund af drikfældig usædelighed. Han sidder i arresten i Helsingør.”

”Helt i Helsingør?” gentog Elias med et udmattet suk. Viggo stak ham en albue i siden.

Forstanderen nikkede.

”Hold jer til jeres moder. Jens Peder Jensen er en skidt karl.”

Han viftede med hånden i luften, hvilket gjorde det tydeligt, at besøget var slut. Børnene forlod tavse hans kontor.

”Det stemmer ikke helt,” sagde Viggo. ”Fængslet ligger jo i Horserød, gør det ikke?”

De to andre nikkede.

”Men,” sagde Aya og holdt en finger i vejret. Hun så helt tilfreds ud. Det var ikke så ofte, det var hende, der vidste noget om historie. ”I gamle dage lå arresten ved siden af rådhuset. Det hørte jeg sidste gang, der var kulturnat. Vi var på rundvisning på rådhuset.”

”Bum!” sagde Viggo. ”Så skal vi bare finde ud af, hvordan vi kommer til Helsingør.”

Elias slog opgivende ud med armene.

”Vi går vel,” sukkede han. På den ene side orkede han ikke at gå mere, men på den anden side havde han heller ikke travlt med at komme hjem. Han vidste, at der ventede ham århundredets største skideballe, og den måtte godt vente lidt endnu.

De gik mod nordøst forbi Gurre sø, og turen virkede faktisk ikke så lang. Bortset fra, når der kom hestevogne forbi, så virkede det som en helt almindelig dag, hvor de tre venner bare var ude at gå en tur. Elias kunne næsten bilde sig selv ind, at de ikke var midt i at redde hele området fra en gammel forbandelse. De havde ingen problemer med at finde til Helsingør og ned ad Stengade mod rådhuset.

”Hvordan kommer man ind i en arrest?” spurgte Aya, da de nærmede sig.

De tre børn så på hinanden. Det havde ingen af dem overvejet.

Da børnene ankom til det imponerende rådhus, var de alle lidt rådvilde med hensyn til, hvad de skulle gøre.

”Det ligner en borg fra middelalderen,” sagde Viggo.

”Det er nygotisk. Det har jeg set på Google,” sagde Aya..

”Kom nu,” Elias ville gerne have det overstået. De kunne lige så godt komme i gang. Han skubbede døren til rådhuset op, og en kvinde så op fra nogle papirer.

”Ja?” sagde hun.

”Vi leder efter Jens Peder Jensen,” sagde Elias.

Kvinden nikkede.

”Arbejder han på rådhuset?” spurgte hun.

”Nej nej,” svarede Elias og rystede på hovedet. ”Han... Han er...”

Pludselig gik han i stå. Han var så opsat på at få fat i den sidste sten, at han ikke turde sige noget af frygt for at spolere det hele.

”Han er vores far,” brød Viggo ind. ”Han sidder i arresten.”

Kvindens ansigtsudtryk ændrede sig.

”Jamen, så er I gået forkert, børnlille,” sagde hun. ”Arresten er inde ved siden af. Her kommer kun fine folk.”

Hun sagde det sidste med eftertryk og vendte ansigtet væk. Børnene fortrak og fandt hurtigt arresten, der lå lige ved siden af rådhuset. Igen gik de indenfor.

”Ja?”

Det var en lidt lurvet, halvtyk mand i uniform, der sad bag et slidt bord, som tog imod dem.

”Jens Peder Jensen,” sagde Elias uden at forklare nærmere.

Vagten kneb øjnene sammen.

”Han kom i morges. Er I hans søskende?”

”Vi er hans børn,” sagde Aya.

Vagten slog en skralderlatter op.

”Ja, helt sikkert.” Han lo så meget, at han næsten ikke kunne tale. Så rejste han sig og hentede en lille kasse ude bagved. ”Jeg er sgu ligeglad med jeres historie, men Jens Peder er højst 15 år gammel. Lidt svært at have afkom på jeres alder, ikke?”

Han blinkede og stillede æsken foran dem på bordet.

”Her er de ejendele, vi konfiskerede, da han ankom. Pak dem sammen og giv dem til jeres mor.”

Aya nikkede. Elias kunne mærke det boble i maven. Imellem de nussede småting så han tydeligt stenen, der lå og glimtede rødt.

”Tak,” sagde Aya og skovlede tingene op i sine hænder. ”Det bliver mor... glad for.”

Vagten slog ud med hånden i luften og sagde en lyd som et dæk, der punkterer.

”Så,” sagde Viggo, da de stod udenfor på Stengade. ”Det var den sidste.”

Han tog trylleamulettet frem, og Aya stak stenen i det sidste tomme hul.

Det blæste op, og den sorte sky samlede sig. Elias kunne ikke lade være med at le. Det var sidste gang, de skulle prøve det her. Sidste tidsrejse. Da skyen lettede, blinkede Elias et par gange med øjnene. Lyset kom ikke tilbage. Dagen var forsvundet og havde kun efterladt det blege, hvide skær fra en fuldmåne. Det føltes, som om de ikke var i den virkelige verden mere.

”Hvor pokker er vi?”

Først nu lagde Elias mærke til, at de ikke var kommet tilbage til Tikøb Fattiggård. De var stadig i Helsingør.

”På rådhuset,” sagde han. ”I det øverste tårn.”

Han så ud over byens tage. Han kunne se Kronborg og Sverige herfra. Når han vendte sig den anden vej, kunne han se grønne områder, og han vidste, at til højre lå Snekkersten og Espergærde. Til venstre Hellebæk, Ålsgårde og Hornbæk. En mærkelig følelse ramte ham. En slags stolthed. En varm følelse af at være hjemme.

Et lys fangede hans blik ud af øjenkrogen. Lyset kom fra tryllemuletten, som Viggo holdt i hånden. Både den store sten i midten og alle de små røde sten lyste.

”Vi skulle bringe den tilbage til Gurre Slot, ikke?” spurgte Viggo.

Elias og Aya nikkede. Det var deres sidste opgave.

”Så er det vel på med traveskoene igen,” sukkede Elias.

De gik ned ad den smalle trappe fra tårnet. Rådhuset var tomt, men alligevel emmede det af liv. Af alt, hvad der i tidens løb var sket her. Møder, bryllupper, domme, rundvisninger, flere møder, politik, sundtold og krigsår.

Udenfor lå Stengade også øde hen. Det virkede uhyggeligt. Elias havde aldrig oplevet Stengade mennesketom før. Kort tid efter at de var begyndt at gå, kom en klaprende lyd af hestehove nærmere. Elias’ hjerte begyndte at slå hurtigt. Han havde aldrig været sindssygt tryk ved de store dyr.

”Der er ingen steder at gemme sig,” sagde han panisk.

Tre heste med ryttere drejede om hjørnet fra Brostræde. De havde rustning på, men ingen af dem var Valdemar Atterdag. De satte farten en smule ned, da de red forbi børnene, svang sig lidt ud i sadlen og greb hver et barn. Aya skreg, og det gjorde Elias vist også.

Øjeblikket efter sad de bag på hestene, der fortsatte i fuld galop. Ud af Helsingør. Hele vejen til Gurre Slot, der stod i al sin magt og væld, som det havde stået, inden det forfaldt.

”Wow,” sagde Elias. Hvis det stadig havde set sådan ud, ville skoleudflugten den første dag have været meget mere interessant.

Ridderne holdt deres heste an og hjalp børnene ned.

”Kom,” sagde Aya. ”Trylleamuletten skal tilbage til sit oprindelige sted.”

De gik ind gennem den enorme, buede port og befandt sig i borggården. Slottets mure og de høje tårne hævede sig op over deres hoveder. Månen kastede et skarpt lys over det hele, og amuletten i Viggos hånd lyste også stadig, så det gav genskær i hans briller.

”Den her vej,” sagde Viggo. ”Det er, som om trylleamuletten hiver i mig.”

De gik ind ad en flot dekoreret dør, op ad en bred trappe, igennem flere rum med enorme, tunge gardiner, malerier på væggene, langborde og sale. Til sidst kom de til et stort rum, hvor der i den ene ende stod en stol. En kongestol med snørklede udskæringer.

På stolen lå en kongebå pude, og trylleamuletten hev så kraftigt, at Viggo nærmest løb ned og placerede den på pudens midte. I det samme dukkede kong Valdemar op ved siden af stolen.

”I klarede det,” sagde han med et smil. ”I reddede mit paradys.”
I samme nu var det, som om slottet forvitrede omkring dem.
Tårnene faldt sammen. Murene skred. Det var ikke voldsomt, det skete bare. Og til sidst stod børnene på jorden ved siden af slotsruinen. Kong Valdemar Atterdag rakte hånden frem mod dem.
”Tak,” sagde han, vendte sig og gik.

Månens lys blegnede, og det blev atter en lys sommeraften.

”Jeg ringer og beder min mor hente os,” sagde Viggo.
De to andre nikkede.

Viggos mor fattede ikke en lyd af, hvorfor de var ude ved Gurre Slotsruin, og de kunne ikke forklare det. Hun ville aldrig tro dem. I bilen fortalte hun, at alle de rådne områder pludselig var forsvundet. Alt var, som det plejede. Som om det aldrig var sket. Alle var oppe at køre over det. Det var så mærkeligt. Elias blev sat af uden for sit hus.

”Vi ses i morgen,” sagde han til Aya og Viggo og smilede indforstået. ”... Eller, nej. Vi ses nok først om en måneds tid. Jeg får verdens største stuearrest, når jeg kommer ind.”

Viggo og Aya smilede til ham.

Han sank en klump, inden han vendte sig for at gå ind til skideballen.

En masse store ord og vrede udbrud senere lå Elias i sin seng. Han havde fået stuearrest, som han havde regnet med, men kun i to uger. Hans far kom ind for at sige godnat.

”Kan du ikke fortælle den om snekken og trolden?” spurgte Elias.

Far så overrasket på ham.

”Jeg troede ikke, du gad høre om sådan noget overnaturligt pjat,” sagde han med et skævt smil.

Elias rykkede sig, så far kunne ligge ved siden af ham i sengen.

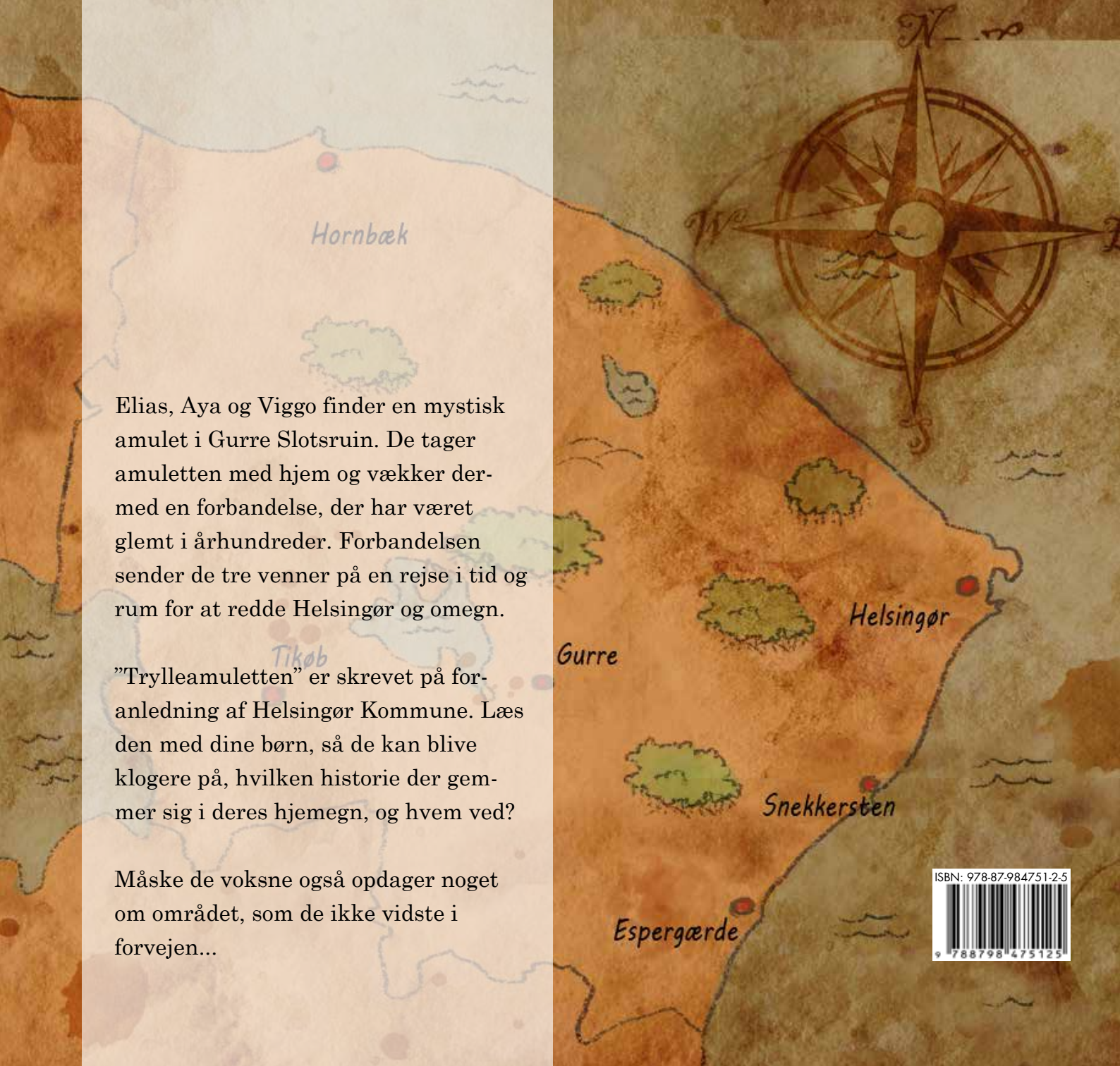
”Måske er der alligevel mere mellem himmel og jord,” sagde han, og far begyndte at fortælle.

Tikøb

Gurre

Elias, Aya og Viggo finder en mystisk amulet i Gurre Slotsruin. De tager amuletten med hjem og vækker dermed en forbandelse, der har været glemt i århundreder. Forbandelsen sender de tre venner på en rejse i tid og rum for at redde Helsingør og omegn.

”Tryllemuletten” er skrevet på foranledning af Helsingør Kommune. Læs den med dine børn, så de kan blive klogere på, hvilken historie der gemmer sig i deres hjemegn, og hvem ved?

Måske de voksne også opdager noget om området, som de ikke vidste i forvejen...

ISBN: 978-87-984751-2-5

